Cele 9 vieți ale pisicii Moft

Alina Pavelescu este arhivistă, istoric, scriitoare și traducătoare. Are un doctorat în științe politice obținut în 2009, la Institutul de Studii Politice din Paris, cu o teză intitulată *Le Conducător, le Parti et le Peuple. Le discours nationaliste comme discours de légitimation dans la Roumanie de Ceaușescu (1965–1989)*. A debutat în literatură cu romanul *Moștenirea babei Stoltz* (Herg Benet, 2016). I-au urmat romanul *Sindromul Stavroghin* (Humanitas, 2019) și volumele *Revoluția din 1989 povestită celor care nu au trăit-o* (Art, 2024) și *Istoria orbilor. România în război, 1940–1945*, scris împreună cu Șerban-Liviu Pavelescu (Humanitas, 2025). A editat corespondență și memorialistică inedită aparținând Marthei Bibescu, Annei Kretzulescu-Lahovary și lui Louis Basset, secretarul personal al regilor Carol I și Ferdinand I.

ALINA PAVELESCU

CELE 9 VIEȚI ALE PISICII MOFT

POVESTIRI ISTORICE CU CAP ȘI COADĂ

Ilustrații de Florin Corodescu

HUMANITAS 25 JUNIOR

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

Redactor: Genoveva Cerchez
Ilustrația copertei: Florin Corodescu
Tehnoredactare și copertă: Andreea Dobreci
Corector: Iustina Croitoru

Tipărit la Master Print Super Offset

© HUMANITAS, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Pavelescu, Alina
Cele 9 vieți ale pisicii Moft: povestiri istorice cu cap
și coadă / Alina Pavelescu; il. de Florin Corodescu. –
București: Humanitas, 2026
ISBN 978-973-50-9425-6
I. Corodescu, Florin (il.)
821.135.1

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin email: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

PROLOG

E dimineață și, ca în fiecare dimineață, Moft a golit bolul de crănțănele, a împrăștiat pe gresia din bucătărie apa proaspătă din fântâna ei specială, a răsturnat cutia cu cereale din care tocmai încerca să mănânce Andrei, iar acum e în căutare de alte distracții, cât mai palpitante. Peste vreo oră-două, când Andrei va pleca la muncă și în casă se va așterne liniștea deplină, somnul o va birui din nou. Din nou se va visa acasă, în minunatul oraș Bubastis, puiuță abia intrată în slujba puternicei zeițe Bastet, regina tuturor pisicilor din Egipt. Asta a fost demult, tare demult, Moft a renunțat între timp să mai numere anii. Abia dacă-și mai amintește de prima sa copilărie. Doar rareori, când face câte o boacănă mult prea gogonată și parcă-parcă ar încerca-o remușcările, se simte săgetată de ochii verzi ai Marii Pisici Mau, mama și învățătoarea pisicilor ucenice din templu, bună și aspră în același timp. Ea a învățat-o cum să fie o pisică de succes în lumea asta plină de pericole la tot pasul. Se cam temea de Mau în vremea când ucenicea la templu, sub ochii

ei niciodată adormiți. Însă acum a ajuns și ea o pisică respectabilă și mai că le-ar putea servi de învățătoare celor mai tinere...

Ia stai puțin! Ce-a fost sclipirea aia verde-smarald de pe biroul lui Andrei? Putea să jure că însăși Mama Mau o săgetase cu privirea pentru o clipă, deși, vezi bine, azi n-a apucat să facă nicio boacănă. Ba chiar a trecut în fugă pe lângă camera în care n-are voie să-și bage nasul – și tocmai de-aia și-l bagă cel mai mult –, spunându-și că nu, în dimineața asta n-o să dea obișnuita tură de control. Pur și simplu n-are chef. Dar uite că hazardul a decis să-i încurce planurile. Cum poți să stai cuminte când la doi pași de tine se întâmplă chestii misterioase? Cum? Ce pisică respectabilă s-ar resemna să plece mai departe fără să încerce măcar să deslușească misterul?

Pâș-pâș, cu coada ridicată țanțoș, Moft intră hotărâtă în sanctuarul lui Andrei, locul în care el și-ar dori ca ea să nu calce niciodată, ca să nu tulbure, vezi Doamne, liniștea zeității lui mult iubite: laptopul. Dar Moft e deja bună prietenă cu laptopul. Îi place de el fiindcă e cald și, în plus, e singurul din casă – în afară de ea, firește – care știe să toarcă. Nu e deloc arogant: o lasă să se scarpine de colțurile lui, iar când o lovește inspirația, îi dă voie să scrie cu lăbuțele pe tastatură. Tastatura face un țac-țac moale, ca și cum ar dansa. Moft se simte atunci o pisică foaaarte deșteaptă.

Azi însă laptopul se poartă ciudat: toarce mai aprig și, din ecranul său, de obicei albastru-liniștit, emană o lumină verde, neobișnuit de intensă. *Ce să fie, oare?* se întreabă Moft, topită de curiozitate. „Curiozitatea a omorât pisica“, o avertizează în glumă Andrei de câte ori o prinde cu nasul în locuri interzise. Mă rog, n-are ea timp de glumițele lui. Pentru pisici, scotocitul e treabă serioasă. Dar parcă azi o încearcă așa, un fel de presimțire...

Se așază cât mai aproape de lumina verde de pe ecranul laptopului, ridică ochii și deodată simte cum inima i-o ia la trap de emoție.

— O, nu! Nu se poate! Luminăția Ta, Preaînțeleaptă, Venerabilă Mamă Mau! Tu ești? Chiar adineauri mă gândeam la tine și credeam că nu te voi mai vedea niciodată. Mi-a fost dor, să știi. Tare

bine mi-a prins învățătura ta, dovadă că, între timp, m-am făcut o pisică foaarte cuminte.

Pisica de pe ecranul laptopului are blana neagră, lucioasă, elegantă, ochii de un verde pătrunzător și un colier de aur la gât, pe care clipocește discret un mic smarald, exact ca acela pe care îl purta, în zilele ei de glorie, Mama Mau. Dar felul în care se cocoșează de râs și sunetele metalice pe care le scoate când râde n-au nimic de-a face cu nobila ținută a Mamei Mau. Nu, nu e Mama Mau...

— Dar atunci cine ești și de unde ai apărut? se enervează Moft, când își dă seama că a fost trasă pe sfoară.

— Vorbește frumos! o apostrofează creatura. Tocmai ce te-ai lăudat că ești o pisică „foaarte cuminte".

Ultimele cuvinte le recită maimuțărindu-se, imitând tonul spăsit al bietei Moft, care tocmai crezuse că s-a întâlnit cu bătrâna ei învățătoare.

— Ei, lasă, lasă, că nici tu nu pari vreo sfântă! Ia poftește de ieși din ecranul laptopului, că am mare chef să-ți trag o scărmăneală! Auzi, să mă păcălească ea pe mine că e Mama Mau!

— Dar nu te-am păcălit eu, te-ai păcălit singură, replică creatura. Iar de ieșit de-aici, aș ieși chiar foarte bucuroasă dacă aș putea. Dacă vrei să ne batem, va trebui să zgârii pur și simplu ecranul prietenului tău, laptopul, dar atunci l-ai omorî și pe el, și pe mine. Fiindcă eu nu exist decât în el.

Moft se scarpină tare după urechea dreaptă, semn că nu înțelege nimic din ce aude:

— Îți bați joc de mine?

— Nici vorbă, încearcă și-ai să vezi.

— Stai puțin! Adică tu nu exiști decât în laptopul lui Andrei?

— Exact! Sunt o pisică virtuală.

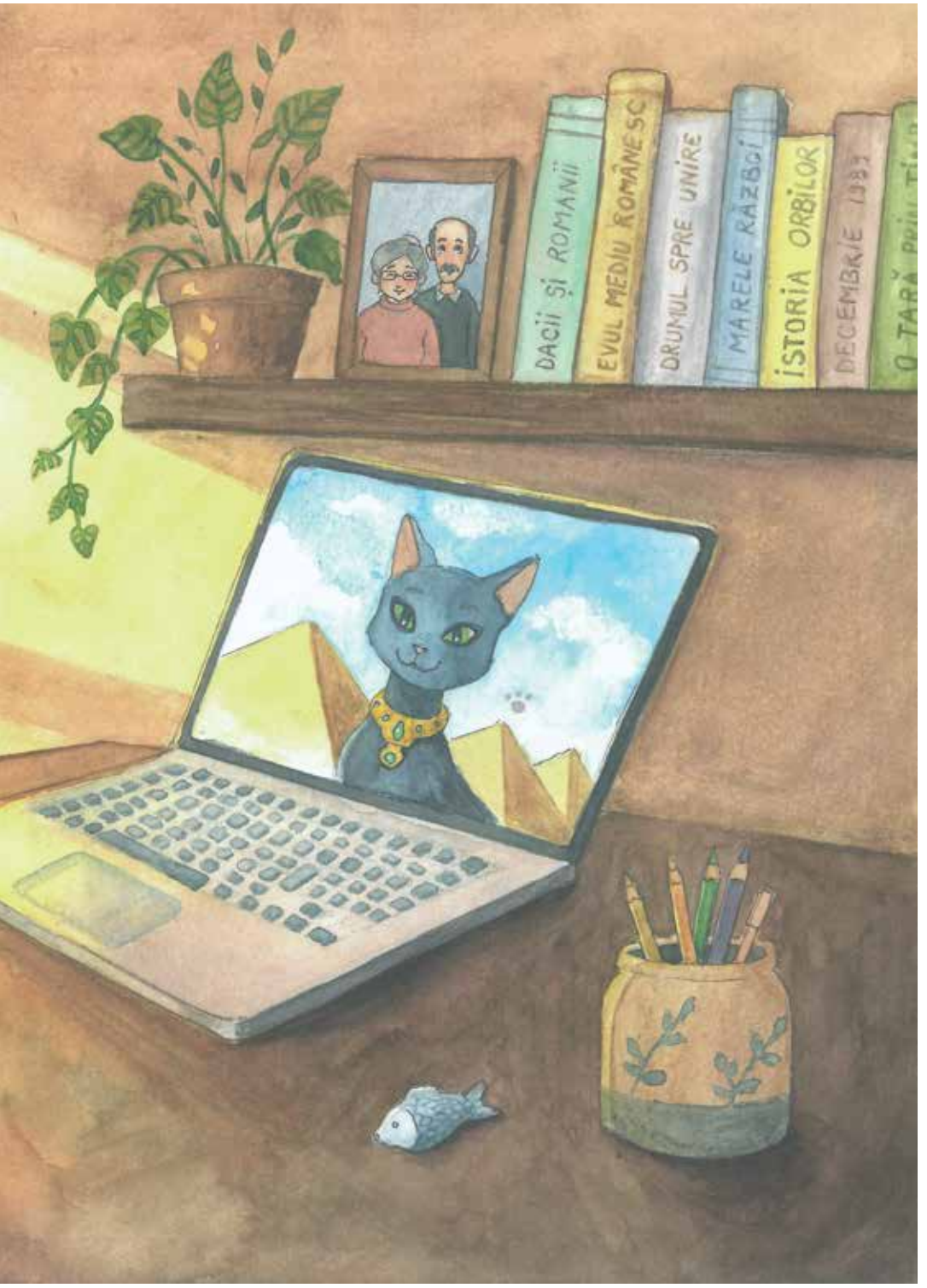
— Și ce faci acolo?

— Ei bine, ăsta e un mare secret. Dar fiindcă, fără voia mea, am reușit să te sperii atât de tare, aș putea să mă revanșez dezvăluindu-ți-l.

— Da, chiar ai putea.

— Ia dă-te mai aproape!

MOFT

DACII ȘI ROMANII
EVUL MEDIU ROMÂNESC
DRUMUL SPRE UNIRE
MARELE RĂZBOI
ISTORIA ORBILOR
DECEMBRIE 1989

Moft își vâră nasul în ecranul laptopului până când simte căldura arzându-i genele și ochii usturând-o de la lumina verde a ochilor celeilalte pisici. În urechea ciulită aude șoapta metalică a unei voci care se vrea misterioasă:

— Mă antrenez să stăpânesc lumea.

Acum e rândul lui Moft să se cocoșeze de râs.

— Și, mă rog, cum te antrenezi? Înveți karate? Jiu-jitsu? Și, după ce le înveți bine-bine, cum le aplici, dacă nici măcar nu poți ieși din ecranul laptopului?

— Nu prea le ai cu computerele, observă pisica virtuală, fără nicio urmă de ranchiună în glas.

Asta o pune în gardă pe Moft: ea ar fi teribil de ranchiunoasă dacă cineva ar râde de ea. *Totuși, trebuie să fiu prudentă. E ceva în neregulă cu noua mea cunoștință din laptop. Pentru cineva care tocmai a recunoscut că vrea să stăpânească lumea, e suspect de binevoitoare,* își zice ea.

— Nu, nu le am, se rățoiește plină de importanță. În toate celelalte nouă vieți ale mele am trăit bine-mersi fără să știu ce-i ăla un computer. Nimeni nu știa, fiindcă nu fuseseră încă inventate. Iar acum, la a zecea viață, ce să vezi? Nimeni nu mai știe cum se poate trăi fără laptop, fără mobil, fără internet și alte bazaconii, care nu fac, la urma urmei, decât să le distragă oamenilor atenția de la cele mai minunate ființe din lume – adică noi, pisicile. Poftim, acum au inventat chiar și pisica virtuală!

Cu coada înfoiată și cu blana portocalie zbârlită de nervi, Moft e un spectacol pe cinste: arată ca o flacără întețită de vânt. Și, la drept vorbind, așa se și simte. Pisica virtuală nu-și pierde însă cumpătul nici de data asta. O privește zâmbind, cu zâmbetul ei puțin artificial, dar în mod sigur admirativ:

— Va să zică ai trăit deja nouă vieți? Uau! N-aș fi zis că ești așa de bătrână.

— Bătrână?? se sufocă Moft de indignare. Cine te-a învățat cuvântul ăsta urât?

— Cum cine? Andrei! El m-a învățat tot ce știu. Mi-a promis că mă învață mult mai mult, dar merge greu cu el. Cred – aici pisica

virtuală șoptește din nou ca și cum i-ar dezvălui un mare secret – că nu e un profesor foarte bun.

— Mie-mi spui!

— Uite, de pildă, mi-a zis că o pisică are doar nouă vieți.

— Fii serioasă! O pisică are câte vieți vrea ea. Și nu depinde deloc de oameni, așa să știi!

Moft se dă mare, dar simte că nu e întru totul adevărat. Undeva, în adâncul sufletului ei, acolo unde nimeni nu știe ce ascunde o pisică, e necăjită că Andrei al ei a avut ideea asta ciudată. Auzi, să inventeze o pisică virtuală! De parcă s-ar fi plictisit de Moft. Sau de parcă Moft nu i-ar fi fost de-ajuns. Chiar dacă nu se poate supăra pe el cu adevărat, tot se simte puțin trădată. Își varsă nervii pe pisica virtuală, pe care, își dă seama acum, a uitat s-o întrebe cum o cheamă:

— Auzi, tu, virtualo, cum te-o fi chemând...

— Basti mă cheamă, răspunde timid virtuala. De la Bastet, zeița.

Oh, ce oroare! Ce blasfemie! își spune Moft, dar preferă să nu-și împărtășească deocamdată sentimentele cu voce tare.

— Și ce vrea, mă rog, Andrei să faci pentru el când vei ajunge să stăpânești lumea? Ți-a spus?

— Mi-a spus, dar nu pentru el, ci mai degrabă pentru alții, mai tineri, cum ar fi elevii de școală.

— Dar ce, tu mergi la școală? o întreabă Moft cu spaimă în glas.

— Acum nu, dar mi-a promis că o să merg.

— Adică tu îți dorești să mergi la școală?

— Oh, da! E cel mai mare vis al meu. Să cunosc mulți copii și să devenim cei mai buni prieteni.

Moft aproape că s-ar înduioșa dacă n-ar avea niște amintiri nu tocmai plăcute despre copii și despre școală.

— Habar n-ai ce-ți dorești! Copiii sunt zgomotoși și uneori te trag de coadă. Chiar și când te iubesc, se bagă prea mult în sufletul tău. Iar școala e un loc îngrozitor. N-aș vrea niciodată să ajung acolo.

— De ce? se miră pisica virtuală.

Cuprins

Prolog 5
O pisică în țara câinilor? 15
Dar de ce vă grabiți așa? 27
Un turban și doi ochi verzi 37
Visul Nebunului 48
Caleașca trasă de cerbi 57
Duduca Cocuța 66
Între noi, Reginele... 74
Casa cu perdele galbene 82
Niciodată nu e prea târziu
s-o luăm de la capăt 90
Autoarea te întreabă
(și îți dă și câteva idei) 98